

Aski Divane

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.08.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aski Divane

Şiir yazma okuma eser yayınlama

Anaya kalkan eller kırılsın

Anaya Kalkan Eller Kırılsın

Anaya kalkan eller kırılsın,
Değirmende günlerce yün ören,
Soyulan derileri senden gizleyen,
Yemeyip içmeyen sana yediren,
Uykusuz gecelerini sana feda eden,
Anaya kalkan eller kırılsın,
Sana "evladım, muradım" diyen,
Anaya, kadına kalkan eller kırılsın.

O eller ki, merhameti bilmeyen,
Gözyaşını görmezden gelen,
Bir damla sütle, bin umut büyüten,
Dualarına ihanet eden...
Bilsin ki, her duanın bedduası vardır,
Her annenin kalbinde bir adalet vardır.

Eller titrer, yürek yanar,
Bir çocuğun ilk gülüşü,
Bir annenin alın teri kadar kutsaldır.
O eller kırılsın ki,
Bir daha gölgesi bile düşmesin
Bir annenin yorgun ellerine...

Anaya kalkan eller kırılsın,
Kadına uzanan zalim eller kırılsın,
Çünkü kadın, çünkü anne;
Cennetin anahtarıdır,
Hayatın ilk nefesidir,
Ve en büyük duadır...

Aski Divane

Eylül Sabahı

Eylül Sabahı

Eylül sabahı sessiz iner pencereme,
Rüzgâr, sararmış yaprakların fısıltısını getirir.
Bir kahve kokusu gibi yayılır içime huzur,
Ve bilirim... bugün yine dost bildiklerim eksik,
Bazıları yüreğimde,
Bazıları çoktan başka şehirlere göçmüş.

Her uyanışında
Bir yüz gelir aklıma;
Bir kahkaha, yarım kalan bir cümle,
Bir "unutma" diye dokunan eller...
Gözlerimin kenarında çizgi değil,
Yaralar bırakmış zaman.

Seviyorum bu sabahı,
Çünkü hüznün, dostların hatırasıyla daha tatlı.
Kırgınlıklar bile sabahın serinliğinde
Affa dönüşüyor.

Gün yükseliyor,
Ben hâlâ eylülün yumuşak sessizliğinde kalmak istiyorum.
Çünkü bilirim;
Her dost, bir gün uzak düşse de
Eylül sabahlarında geri gelir,
Bir rüyanın ince tülünde...

Aski Divane

Gazgede Suskun Dünyada

Gazgede Suskun Dünya

Gökyüzü kara duman,
Yıldızlar utancından saklanmış,
Bir bebek ağlıyor enkaz altında,
Ve rüzgâr, bombaların sesini taşıyor.

Kadınlar, bir zamanlar ekmek kokan elleriyle,
Şimdi mezar toprağı kazıyor çocuklarına,
Yaşlılar, gözlerinde yüz yıllık acı,
Dudaklarında yarım kalmış dualar...

Dünya bakıyor,
Ekranlarda sadece sayıların soğuk dili,
Bir insan eksiliyor her saniye,
Ama haberlerde "normalleşme" konuşuluyor.

Müslümanlık nerede?
Secdelerden yükselen hangi dua,
Ulaşmaz Gazze'nin kan kokulu gecesine?
Birlik diye kurulan sofralarda
Ekmek kırılırken, kardeş açlıktan ölüyor.

Ve Birleşmiş Milletler denilen o dev çadır,
Delik deşik,
Yağmur değil, bomba sızıyor içeri.
İnsanlık...
Belki de artık müzelerde,
Tozlu camların ardında sergilenen bir kelime.

Ey vicdan,
Eğer hâlâ yaşıyorsan,
Gazze'de açan tek çiçek
Bir çocuğun gülüşü olmalı...
Ve biz, onu yaşatmak için
Sessizliği değil,
Yüreğimizi yükseltmeliyiz.

Aski Divane

Hasretin Sessiz Çığlığı

Hasretin Sessiz Çığlığı

Gözlerini kapattığımda, ilk kokladığım toprağın kokusu gelir burnuna.
Çocukluğumun geçtiği sokaklar, o köşede saklambaç oynayan çocuk sesleri...
Şimdi hepsi uzak, şimdi hepsi bir anı.

Evlenip gittiğim o gün, geride bıraktıklarımın yüreğinin orta yerinde koca bir boşluk açtı.

Annenin mutfaktan yükselen yemek kokusu,
babanın akşamları kapı önünde içtiği çay,
kardeşlerimin kavgası bile...
Hepsi şimdi birer hazine, ulaşamadığın birer düş.

Okuduğum okulun önünden her geçtiğimde kalbin başka çarpar,
çünkü orada ilk defa kurduğun hayaller var.
Belki bir öğretmen olmak,
belki küçük bir dükkân açmak,
belki de yalnızca memleketimde yaşlanmak...
Ama hayat başka bir yol çizdi bana,
ve ben sessizce boyun eğdim.

Şimdi, geceleri pencereden baktığımda yıldızlara,
çocukluğunun gökyüzünü ararsın.
Bazen rüzgâr gelir, uzaktan bir koku taşır burnuna...
Sanki annen ekmek yapmış da,
"Gel kızım, sıcak sıcak ye." diye sesleniyor.

Bilirsin, insan en çok yapamadıklarının hasretini çeker.
Senin de içinde bir yarım kalmışlık var.
Ama o yarım kalan hikâyeler,
belki de seni sen yapan en değerli parçalarıdır.

Ve bir gün...
O topraklara döndüğünde,
ilk nefesini aldığı o evin önünde durduğunda,
kalbin sana fısıldayacak:
"İşte, ben hep buradaydım."

Aski Divane

İnsanlık

İnsanlık

İnsanlık...
Tokken paylaşabilmektir,
Güçlüyken bağışlayabilmektir,
Haklıyken susabilmektir.

İnsanlık...
Bir çocuğun başını okşamak,
Yetimin gözyaşını silmek,
Kimsesizin elinden tutmaktır.

İnsanlık...
Göz göze geldiğin her canlının
Bir öyküsü olduğunu bilmektir.
Taşın bile bir hikâyesi vardır,
Suya düşen yaprağın bile.

İnsanlık...
Görmediğin birine dua etmek,
Adını bilmediğine ekmeğini bölmektir.
Yüreğini tanımadığın bir kalbe
Umudu fısıldamaktır.

Ve unutmama...
İnsanlık, konuşmakla değil,
Dokunmakla anlaşılır.
Sesin değil, izindir kalıcı olan.

Aski Divane

Kadınım

Kadınım

Bir sabah uyandım...
Gözlerimde hâlâ dünün yorgunluğu,
Ellerinde ise yeni bir günün telaşı vardı.
Kahvemi değil, gülüşünü koydun önüme.
Ve ben anladım ki,
Bazen insanı uyandıran güneş değil,
Sevdiğinin bakışıdır.

Kadınım...
Yağmurlarda üşüyen omuzlarıma
Kendi sıcaklığını örten,
Hastalandığımda başucumda
Uykusunu unutan,
Düşlerime bile adını kazıdığım kadın...

Hatırlıyor musun?
O gün cebimizde sadece yarım umut vardı,
Ama sen onu ikiye böldün,
Yarısını bana verdin.
Biliyor musun, işte o an öğrendim,
Zenginlik, para değil
Yanında "sen" olandı.

Ve sen...
Suskunluğumda şarkı oldun,
Yorgunluğumda nefes,
Gözyaşımda dua.
Her adımda, her yarada, her umutta
Senin izlerin vardı.

Kadınım...
Sen sadece sevdiğim değilsin,
Sen, ben olmamın sebebisin.
Ve bil ki,
Gün gelir nefesim kesilir,
Ama adını fısıldayan kalbim,
Toprağın altında bile atmaya devam eder.

Aski Divane

Mert adam Babam

Mert Adam – Babam

Köy yolları çamur, rüzgâr sert eser,
Omuzlarında yıllar, yükünden beter.
Gözleri ufka bakar, uzaklara dalar,
Hayatın fırtınası, onu hiç yıpratmaz.

Gün doğmadan tarlada, elinde saban,
Güneş batınca döner, yine yorgun ama dimdik adam.
Toprak kokusu sinmiş avuçlarına,
Çatlak ellerinde alın teri, çocuklarına armağan.

Bir lokmayı üçe böler,
Bir gülüş için bin dert söyler.
Yorgun dizleri çöker bazen akşamüstü,
Ama düşmez, düşürmez yuvanın direğini.

Gençliğini verdi rüzgârlara,
Ekinlere, yağmurlara, kara kışlara.
Bir damla teri bile boşa akmadı,
Her damlası bize umut, bize yarın oldu.

Babam...
Sen mertliğin en sessiz şairisin,
Adını duvarlara yazmasak da
Kalbimize mühürlü durur izlerin.

Senin sırtında yük azalmadı belki,
Ama biz, o yükün altında büyüdük.
Ve anladık ki:
Gerçek kahraman, alkış almadan yaşayan adamdır.

Aski Divane

O Hasretle Yaşayan Kız

O, Hasretle Yaşayan Kız

Gittiği günden beri, gözlerinde hep uzak şehirlerin puslu çizgisi var.
Ellerinde hala eski evinin kapı tokmağının sıcaklığı...
Ne zaman adını ansam, yüzünde yarım bir gülümseme belirir,
ama bilirim, içinde kopan fırtınaları kimseye anlatmaz.

Bazen pencereden bakar,
ama gördüğü sokak burası değildir.
O, çocukluğunun geçtiği toprakları izler gözlerinde,
annesinin elinden içtiği çayın buğusunda kaybolur.

Okuduğu okulun merdivenlerinde bıraktığı hayaller var,
henüz dokunamadığı,
hayalinde defalarca tamamladığı...
Ama hayat, ondan önce karar vermiştir gitmesine.

Ben bilirim,
yeni şehirde aldığı her nefes, eski evinin duvarlarına çarpar geri döner.
Bir yabancıнын yanında gölse de,
geceleri memleketinin yıldızlarına sessizce ağlar.

O, dönmek isteyip de dönemeyenlerin hikâyesidir.
Ve ben, uzaktan izlerken
onun gözlerindeki hasretin,
hiç bitmeyen bir gurbet türküsü olduğunu duyarım.

Aski Divane

Seccadenin Sessizligi

Seccadenin Sessizliği

Gecenin koynunda, yıldızlar susmuş,
Ay secde etmiş, ışığını yumuşatmış.
Rûzgâr, Kur'an sayfalarında dolaşır,
Kalbim "Ya Rab" diye titrer, ağlaşır.

Bir damla yaş düşer alnımdan secdeye,
Sanki cennetten düşmüş bir inciye.
Her nefesin adı "Bismillah" olur,
Her susuşun adı "Elhamdülillah" olur.

Karanlığın içinde nurdan yollar açılır,
Dualar göğ'e yükselir, melekler sağılır.
Kalbim bilir ki, dünya fanidir,
Ama Rabbimin rahmeti sonsuz ve bâkidir.

Ey yorgun gönlüm, bırak yükünü O'na,
Her derdin şifası yazılmış Kitab'ına.
Ve bil ki, hayat dediğ'in bir anlık nefes,
Gerçek vuslat, secdede başlar, cennette biter...

Aski Divane

Türkiyem

Türkiye'm

Ey yemyeşil dağların göğsü uzandığı,
Derelerinin türküler söylediği güzel ülkem...
Toprağında yürüdüğüm her adım,
Atalarımın izini taşır.

Sokaklarında tanımadığın biri sana gülümser,
Kapısını çalan yabancıya sofrasını açar,
Bir tas çorbayı paylaşıırken
Kalplerimiz bir olur, ellerimiz kardeş.

Gökyüzünde dalgalanan al bayrağın,
Her rüzgârda bir destan fısıldar kulağıma.
O bayrak ki, rengini şehidin kanından,
Hilalini dualardan, yıldızını umuttan alır.

Baharda ovaların yemyeşil,
Yazın altın sarısı buğday tarlaları,
Kışın karla örtülü masal şehirlerin...
Hepsi benim gururum, hepsi benim yurdum.

Türkülerin, zeybeklerin, horonların, halayların
Bir ülkenin kalbinde aynı ritme vurur.
Her köyünde ayrı bir hikâye,
Her taşında ayrı bir hatıra saklıdır.

Ey Türkiye'm, senin için atar bu yürek,
Senin toprağına düşse, cennet kokar.
Senin için yaşar, senin için ölür,
Senin adını dualarımda taşıyım...

Çünkü bilirim, dünya büyük olsa da
Bana yuva olan tek yer sensin.

Aski Divane

Yırtık ayakkabının yolu

Yırtık Ayakkabının Yolu

Ben, yetim doğdum hayatın ortasında,
Babamın sesini hiç duymadım,
Annemin gözleri, bir ömür yorgun,
Ve soframız hep yarım kaldı.

Ayağımda yırtık bir ayakkabı,
Kışın soğuğu parmaklarıma işlerdi,
Çamur, dostumdu sokaklarda,
Ve düşlerim, ekmek kokusuyla uyanırdı.

Mahallede bayram sabahı bile
Benim üstümde eski bir gömlek,
Çocuklar şeker toplarken,
Ben vitrinlerde seyrettim mutluluğu.

Açlığı karnımda değil,
En çok kalbimde hissettim;
Çünkü kimse sormadı
"Acıyor musun?" diye...

Ama öğrendim;
Gözyaşını içine akıtmayı,
Ekmek bulamazken bile
Onurumdan kırıntı vermemeyi.

Ve şimdi,
O yırtık ayakkabı hâlâ durur bir köşede,
Hatırlatır bana:
Yoksulluk, utanç değilmiş;
Asıl utanç, tok olup da
Açın hâlini bilmemekmiş...

Aski Divane

Yücesin Ey Allahın Elçisi

Yücesin, Ey Allah'ın Elçisi

Karanlık gecelerden,
Aydınlığa çıkar bizleri,
Hak nuruyla yoğurursun,
Güneşsin, ey Resulullah.

Sensiz ilim yetim kalır,
Sanat soluk, medeniyet susar,
Gülün kokusu hiç tükenmez,
Mihenk taşı, ey Resulullah.

Zulüm çağına doğan güneş,
Ufkumuzu nurlara boğan,
Hak yolunda önder olan,
Rehbersin, ey Resulullah.

Bilinmezlerin ötesine uçtun,
Kâinata ışık saçtın,
Ufkumuzu genişlettin,
Mehtapsın, ey Resulullah.

Bilgi senin izinden yürür,
Nûrundan aydınlık doğar,
Kıymetini bilen gönüller,
Habib bilir seni, ey Resulullah.

Uzayın da, bilimin de,
Kaynağı Kur'an'dadır,
Her rahmet oradan taşar,
Rahmetsin, ey Resulullah.

Tecrübeye değer verdin,
İlme, fenne teşvik ettin,
Geleceğe ışık tuttun,
Işıksın, ey Resulullah.

Seni seven dost bulur,
Sensiz dünya dardır bize,
Her nimet seninle anlamlı,
Nimetsin, ey Resulullah.

Doğu da, Batı da senden öğrendi,
İlim, sanat, hakikat,
Hepsinin menşei sensin,
Öndersin, ey Resulullah.

Asırlar önce söylediklerin,
Bugün hâlâ hakikat,
Muhammedül Emin'sin sen,
Adilsin, ey Resulullah.

İyilikte, adalette,
Cömertlikte, merhamette,
Her faziletin zirvesinde,
Örneksin, ey Resulullah.

Her çağda yüce bir haber,
Her alanda örnek önder,
Peygamberlerin sultanısın,
Kerimsin, ey Resulullah.

Aşkın kaynağı sensin,
İlâhî muhabbet denizi,
Enbiyanın tacısın,
Yücesin, ey Resulullah.

İlmin Allah'tandır,
Güzel huyun, sabrın, hilmin,
Ümmi oluşun dahi hikmet,
Ümmisin, ey Resulullah.

Her güzellik, her yenilik,
Senden iz taşır yeryüzünde,
İyiliğin zirvesindesin,
Zirvesin, ey Resulullah.

Nefsimizin esiri olduk,
Günah yüküyle sana geldik,
Şefaatin dileriz,
Ümitsin, ey Resulullah.

Sonsuz kudret sahibinden,
Getirdiğin her hakikat,
Gönüllerde iman olur,
Eminsin, ey Resulullah.

Aski Divane